

Haar broer maakte een ongeduldige beweging. — M'n lieve mensch... ik zie wel dat je er niets van begrijpt. Die aandelen heb ik gekocht, en om ze te kunnen betalen, heb ik ze meteen in onderpand gegeven, met zooveel van mijn effecten er bij, als voor surplus noodig was.

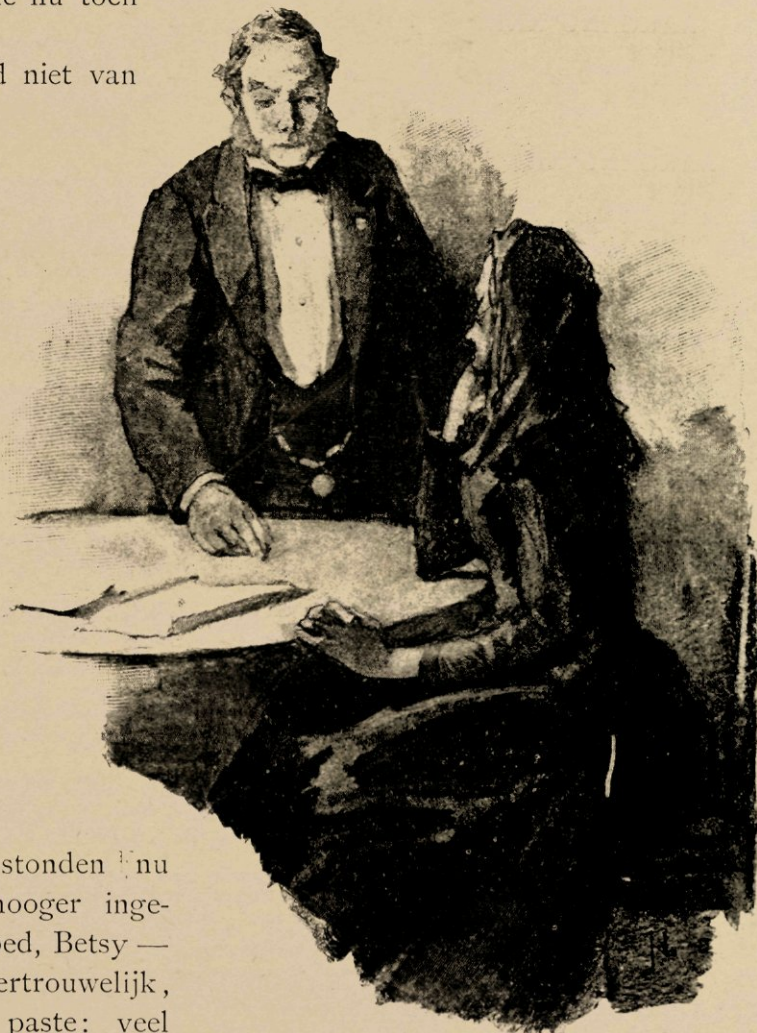
— Dus... ik begrijp er zooveel van, zei juffrouw Bettemie strijdig, — dat je iets gekocht hebt, waarvan je vooruit wist dat je 't niet betalen kon.

— Ach ja... maar ik zeg je immers: dingen die ik zeker weet dat binnen een dag of wat enorm naar boven gaan! — Bettemie had ook zoo'n allernaangenaamste manier om iets naar hare verouderde zienswijzen te expliceren: dat was nu iets dat algemeen reçu mocht heeten... Iedereen deed het tegenwoordig! — Hoor eens Bettemie, als ik niet wist dat 't een prachtige speculatie was, waar ik nooit kwaad bij kan, ik zou 't immers niet doen?... Daar ken je me nu toch wel voor!...

— Je weet: ik houd niet van speculeeren.

— Zoo zul je niet meer spreken, zei hij, — als ik er met een enorme winst uitgekomen ben. Je zult dan nog spijt hebben dat je niet met me meegedaan hebt...

Hij was al opgestaan; maar dit was een nieuw idee, en hij ging weer zitten om het nader toe te lichten. — Als ze nu nòg meedeed en ze kocht in, was ze er wèl zoo goed aan toe als hij; want ze stonden nu lager: hij had veel hooger ingekocht. — Begrijp eens goed, Betsy — en zijn toon werd vertrouwelijk, waar dit „Betsy” bij paste: veel beter dan het hardere Bettemie... maar in dit opzicht bleek zijn zuster onwrikbaar: hoe mooi hij ook praatte, zij was niet te bewegen: — ik houd niet van die dingen; in mijn oog is speculeeren zonde.

Hier heb je nu de eene lijn.